

Ἰάκωβος Τριβώλης.

Κερκυραῖος τούτου ὁ Σοφιανὸς λέγει « ἰλαρώτατον καὶ χαριέστατον ποιητήν. » Πονήματα αὐτοῦ εἶνε δύο χυδαίωφραστα συνθέματα εἰς στίχους ὁμοιοκαταλήκτους, τὰ ὅποια πρὸς μεγαλειέραν αὐτοῦ δόξαν κάλλιον ἦτο ἐὰν εἶχον ἀπολεσθῆ καὶ μόνον περιεσώζοντο τὰ ἐπίθετα δι' ὧν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρὸς παρὰ τοῦ συμπολίτου του Σοφιανοῦ ὑπὲρ ἀξίαν κατηγλαίσθη. Τὸ πρῶτον τῶν συνθεμάτων τούτων εἶνε « ἡ ἱστορία τοῦ Ταγιαπιέρα, » καὶ τὸ δευτερον « Ἡ ἱστορία τοῦ βῆ τῆς Σκοτζίας μὲ τὴν Ῥήγισσα τῆς Ἑγγλιτέρας. » Ἐτυπώθησαν δὲ ἀμφοτέρα τῷ 1528 τὸ μὲν ὑπὸ Στεφάνου Σαβίου, τὸ δὲ ὑπὸ Ἀντωνίου Πινέλλου, ἐκδοθέντα αὔθις τῷ 1577, 1779, 1782, 1795, καὶ 1813.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ταγιαπιέρα ἐξυμνεῖ τ' ἀνδραγαθήματα Ἐνετοῦ τινος τριηράρχου ἀριστεύσαντος ἀπέναντι τοῦ Δυρράχιου, ὅστις

Δὲν ψηφάζει ταις σαίταις,
Σὰν ὁ φούρναρης ταις πῆτταις,
Ἄλλὰ οὐδὲ τὰ σκουτάρια,
Μουσουλμάνων τὰ κοντάρια.

Ἡ δ' ἑτέρα λαμβάνει τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τινος μυθικοῦ διηγήματος ἀναγινωσκομένου ἐν τῷ Δεκαημέρῳ τοῦ Βοκκακίου, ἐν ᾧ ὁ Λουδοβίκος ἀποκαλύπτει εἰς τὴν Βεατρίκην τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του. Τὴν ἱστορίαν ταύτην φαίνεται ὅτι συνέταξεν ἐκ νέου ἐν Βενετία, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ τέλους.

Καὶ ὅπου θελήσῃ νὰ ἰδῇ ποῖος εἶναι ὁ γραφέας,
Τριβώλης ὁ Ἰάκωβος υἱὸς τῆς Καλογραίας.
Εἰς χιλίους πεντακόσιους καὶ ἀρχὴ μὲ τοὺς σαράντα,
Ἐ τὴν Βενετιὰν τὴν φουμιστὴν, ὅπου νὰ στέκῃ πάντα.

mes illustres.—Weiss, Biographie Universelle, tom. XXVII—Biographie Générale, tom. 34.

Σίλβεστρος Μαυρόλυκος, ἀνεψιὸς τοῦ Φραγγίσκου, κομιδῆ νέος μεταβὰς εἰς Ἰσπανίαν διαπίσθη τῷ 1583 ὑπάλληλος τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἐσκουριάης ἐστάλη ὑπὸ Φιλίππου Β' πρὸς συλλογὴν χειρογράφων, καὶ ἔλαβεν εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του ἐν μοναστήριον τῷ 1588 ὠνομάσθη ἐλεοδότης τοῦ βασιλέως. Ἐπανελθὼν μετ' ὀλίγον εἰς Σικελίαν ἔλαβεν ἐν ἔτει 1592 τὸ μοναστήριον τῆς Ἁγίας Μαρίας (de Roccamatore), ὅπερ ἀνενέωσε καὶ καθωρράισεν. Ἀγνοεῖται τὸ ἔτος τοῦ θανάτου του. Ἐγράφε πολλὰ ἐξ ὧν ἐδημοσιεύθη,

Istoria sagra intitolata Mare Oceano di tutte le religioni del Mondo. Messina 1613.